

Királylány a lángpalotában

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, akinek annyi gyermeke volt, mint a rosta lyuka. Falujának minden lakóját meghívta már keresztapának, így hát amikor megint kisfia született, nem volt mit tennie, kiült az országútra, hogy az első arra jövőt megkérje, legyen a komája.

Legelőször egy szürke kabátos öregember jött arra az úton, azt kérte meg keresztapának, s az öreg szívesen el is fogadta a meghívást. Elment a szegény emberrel és segített megkeresztelni a fiúcskát. Az öregember a keresztelő végén egy borjas tehenet ajándékozott a szegény embernek. A bikaborjú ugyanazon a napon jött a világra, amelyiken a fiú született, és a homlokán elől aranyos csillag volt. Azt mondta az öregember, hogy ez a bikaborjú legyen a kisfiúé.

Mikor a fiúcska felcseperedett, mindennap kiment a bikával a legelőre.

A borjú időközben hatalmas bikává nőtt és beszélni is tudott. Ahogy felértek a hegytetőre, így szólt a fiúhoz:

– Te csak maradj itt és aludj egyet. Közben én majd keresek magamnak legelőt.

Amint a fiút elnyomta az álom, a bika villámnál is sebesebben felvágatott a nagy égi legelőre, ahol arany csillagvirágokat evett. Naplementekor visszasi-etett, felkeltette a fiút, és azután együtt hazamentek. Így történt ez minden nap, míg a fiú húszéves nem lett.

Akkor egy napon így szólt hozzá a bika:

– Most ülj föl a két szarvam közé és én elviszlek téged a királyhoz. Ha odaértünk, kívánd azt tőle, hogy adjon neked egy hét sing hosszú kardot, és mondd, hogy ki akarod szabadítani a lányát.

Hamarosan megérkeztek a királyi várhoz. A fiú leszállt a bika hátáról, a király elé járult és elmondta, miért jött. A király szívesen átadta a kardot a pásztorfiúnak, de nemigen reménykedett, hogy a leányát valaha is viszontláthatja, mert már sok bátor ifjú próbálkozott a kiszabadításával, de hiába. Elmesélte a fiúnak, hogy a királylányt egy tizenkét fejű sárkány rabolta el, és ez a sárkány nagyon-nagyon messze lakik, ott, ahová senki el nem jut. Az úton, amely a sárkányhoz vezetett, először is egy áthágathatatlant, óriási hegység terült el, másodszor egy széles, viharos tenger állta útját

az oda igyekvőknek, harmadszor pedig: a sárkány egy lángpalotában lakott. Még ha sikerül is átjutnia valakinek a hegységen és a tengeren, akkor sem tud átvergődni a hatalmas lángokon. Ám ha valami csoda folytán mégis átjutna a tűzön, akkor a sárkánnyal gyúlna meg a baja. De a pásztorfiú nem ijedt meg a király szavától. Amint megkapta a kardot, felült a bikája szarvai közé, és egyetlen pillanat alatt a hatalmas hegláncnál termettek.

Amikor a fiú meglátta az óriási hegyeket, roppantul elkeseredett.

– No, már fordulhatunk is vissza – mondta a bikának, mert lehetetlennek tartotta, hogy átjuthatnának ezen az akadályon.

A bika azonban azt felelte:

– Várj csak egy pillanatig! – és letette a fiút a földre. Aztán hátrált néhány lépést, fölgömbölyítette a hátát, majd nekiiramodott és hatalmas szarvaival az egész hegláncot úgy félretolta, hogy máris továbbindulhattak.

Akkor a bika újra a szarvai közé ültette a fiút, és hipp-hopp, máris ott termettek a tenger partjánál.

– No, már fordulhatunk is visz-sza! – mondta a fiú. – Hiszen ezen a viharos tengeren senki emberfia át nem tud kelni!

– Várj csak egy pillanatig – felelte a bika –, és kapaszkodjál meg jól a szarvamban.

Azzal lehajolt a víz színéhez és inni kezdett. Felitta az egész tengert úgy, hogy száraz lábbal átkelhetek rajta, mint valami legelőn. Nemsokára meg is érkeztek a lángpalotához.

De már itt messziről olyan hőség áradt feléjük, hogy a fiú nem bírta kiállni.

– Állj meg! – kiáltotta oda a bikának. – Ne menj tovább, mert mindketten megégünk!

A bika azonban egészen közel futott a lángokhoz, és egyszer csak a lángokra zúdította mindazt a vizet, amit a tengerél felhőrpintett, úgy, hogy a tűz nyomban kialudt. Olyan áthatolhatatlan füst keletkezett, hogy az egész égboltot elsötétítették a füstfelhők.

Egyszer csak dühtől tájékozva kirohant a szörnyű füstből a tizenkét fejű sárkány.

– Most már rajtad a sor – szólt a fiúhoz a bika. – Jól vigyázz, hogy a szörnyetegnek mind a tizenkét fejét egyetlen csapással levágjad!

A fiú összeszedte minden erejét, két kezébe fogta a hatalmas kardot, és olyan hirtelen vágással csapta meg a tizenkét fejű sárkányt, hogy annak valamennyi feje egyszerre lehullott. De a sárkány törzse még mindig ott volt, úgy, hogy a föld is rengett belé.

A bika azonban fölkapta a szarvára a sárkány törzsét és úgy felhajította a felhők közé, hogy nyoma se látszott többé. Aztán így szólt a fiúhoz:

– Én elvégeztem a feladatomat. Most eredj be a palotába. Ott megtalálod a királyleányt. Vezesd őt vissza az apjához!

Ezzel elfutott az égi legelőre és a fiú soha többé nem látta. A fiú pedig megtalálta benn a kastélyban a királyleányt, aki nagyon boldog volt, hogy megszabadult végre a sárkánytól. Hazamentek a lány édesapjához, megültek a lakodalmat, s volt nagy öröm az egész birodalomban.